

Lovforslagene og ændringsforslagene sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Peter Skaarup (DF):

Allerede under førstebehandlingen af børneloven, L 2 og L 3, redegjorde Dansk Folkeparti for vores bekymringer vedrørende dette lovforslag.

Der er efter Dansk Folkepartis opfattelse tale om store retssikkerhedsmæssige problemer for borgerne i dette forslag, og det gælder for så vidt også det ændringsforslag, som ligger til behandling her i dag.

Det er således ikke defineret i lovteksten, hvordan et fast samlivsforhold skal forstås. Man forsøger i bemærkningerne til ændringsforslaget at forklare, hvornår en ekssamlever f.eks. skal have ret til at rejse en faderskabssag. Denne fremstilling i bemærkningerne virker meget uklare og meget udefinerbar.

Jeg kan prøve at læse en lille smule op, så Folketinget kan høre, at det er meget uklart. Der står, at kravet om et fast samlivsforhold indebærer, »at der skal være tale om et samlivsforhold af ægteskabslignende karakter af en vis varighed«. Og det skal være, »hvor parterne typisk har levet sammen på deres fælles bopæl. Det er dog ikke udelukket, at kravet vil være opfyldt, selv om parterne f.eks. af arbejdsmæssige årsager har opretholdt hver sin bolig, hvis der dog har været tale om et fast parforhold af en længere varighed«.

Det er meget uklart, som det kan høres, og det er en meget uklar måde at definere tingene på, og det er noget, der gør, at vi fra Folketingets side efter vores opfattelse er nødt til at se på det her en gang til.

Det gør det nemlig meget problematisk for ugifte fædre at finde ud af, om de er købt eller solgt, for så vidt angår retten til at rejse faderskabssag, men også for familierne, der skal leve med usikkerhed, der skal leve med risikoen for lige pludselig at blive udsat for en faderskabssag.

Og da faderskabssagerne jo behandles af statsamtterne, som formentlig vil have forskellige opfattelser af, hvornår der er tale om et fast samlivsforhold, så er der behov for i lovteksten at definere det præcist, og det gør man ikke.

Det er også, fordi statsamternes afgørelse ifølge loven ligger uden for anden domstolsinstans. Det er ikke sådan, at statsamternes afgørelser

kan indklages nogen steder, og det synes vi er et problem, når man har strikket loven sammen på den måde, som man har.

I andre love, hvor man forsøger at give samlevende samme retsstilling som ægtefolk, har man foretaget en noget klarere afgrænsning af tingene, nemlig med et krav om 2 års samliv og bopæl. Det gælder f.eks. arbejdsskadeforsikringsloven, det gælder boafgiftsloven, og det gælder også lejeloven. Så der er nogle nye ting i det her børnelovsforslag, som set med vores øjne gør, at vi er nødt til at se meget nøje på de ting, der kommer frem, og ikke bare tage det som en ekspektionssag, som der er en tendens til.

Vi synes også, at der er det problem med ændringsforslaget, som det er fremsat, at det bygger på det, man kalder en såkaldt rettighedstænkning med hensyn til faderen i forholdet, og det er ikke en forståelse af børneloven som en lov, der sikrer børnenes og familiens stabile forhold. Det er en stabilitet, som ikke kan etableres, uden at ægteskabet som familiens værn mod offentlig indblanding respekteres, og det er det, man med en latinsk betegnelse betragter som pater est-princippet, og det princip går man væk fra i det her lovforslag.

Det grundlæggende problem ved den ny lov er set med vores øjne, at man sidestiller ægteskabet og det at være samlevende. Ønsker man virkelig at sidestille ægteskab og det bare at være samlevende, så må man enten underminere ægteskabet, eller også må man tvinge de papirløse ind i et forpligtende forhold, og det er efter Dansk Folkepartis opfattelse uacceptabelt i en retsstat, hvor vi jo kan handle frit, indrette os frit, som vi vil.

Derfor skal man fastholde den sontring, som vi synes er rigtig, og som man allerede har i den nuværende børnelov, så vi synes sådan set, at den nuværende børnelov er i orden og fortsat skal være i orden. Vi er jo nødt til at sætte grænsen et sted, og det er ved ægteskabet.

Man kan forestille sig det eksempel, hvor en kvinde bliver gravid med sin ægtefælle og efterfølgende forlader ham til fordel for en ny mand, med hvilken hun hurtigt gifter sig og føder barnet i det nye ægteskab.

I sådan en situation bliver den nye ægtemand automatisk med den nye lov tilkendt faderskab, hvilken kan virke urimeligt over for den første ægtemand, som har gjort alt for at opføre sig anstændigt og ansvarligt. Så det handler om, set med vores øjne, at man skal fastholde det enkelte menneskes ansvar for sine handlinger, og det